

Men spørgsmålet er, om ikke vi her i Folketinget måske mere skulle arbejde for og ikke være bange for at sige til forældrene – specielt også på møder ude i landet osv. – at det at sætte børn i verden også betyder, at man har et ansvar for de børn, og at en lang række ting vedrørende disse børns ve og vel og den ansvarlighed, der ligger i at have sat børn i verden, aldrig kan blive et anliggende for Folketinget, men derimod for den enkelte familie.

Men jeg vil godt medgive én ting af det, der står heri – hvis jeg sådan skal være lidt positiv over for det, og det vil jeg gerne være – og det er, at der altså er nogle problemer i mange børnefamilier. Jeg er selv kommunalpolitiker – ligesom hr. Søvnald har været, tror jeg – og jeg må sige, at vi får indimellem præsenteret nogle problemer, som er ret så store.

Og dér vil jeg da så godt sige, at i de kommunalbestyrelser, der arbejder rigtigt på børneområdet – det prøver vi i hvert fald at gøre i min egen kommune, Ringsted – prøver vi at være på forkant med udviklingen. Dér synes jeg godt, at man på forskellige møder med kommunalfolk kunne gøre dem opmærksom på, at de netop på børneområdet måske indimellem kunne være lidt mere vågne og sætte nogle initiativer i gang, der gjorde, at problemerne ikke blev så store, som de i nogle tilfælde går hen og bliver.

Så vil jeg i øvrigt sige om de dér pinde: Der står jo ikke noget om, at der skal fremsættes et forslag. Der står bare, at man opfordrer regeringen til at tage nogle initiativer, og det tror jeg da også – går jeg da ud fra – socialministeren løbende gør.

På ét område – én af pindene – er jeg grundliggende uenig. Det er omkring børnepasningsgarantien. Efter Dansk Folkepartis opfattelse kan man ikke give en pasningsgaranti. Man kan derimod give garanti for, at folks børn kan komme i skole, når de er 7 år.

Så ved jeg, at hr. Søvnald vil gå på talerstolen og sige, at så skulle der også være samme rettilighed, når folks børn skal passes. Men det spørgsmål om, hvem der vil have passet børn, er noget meget, meget usikkert og diffust, og mange vil i virkeligheden ikke tage stilling før næsten i sidste øjeblik, medmindre de er meget sikre på det.

Hvis man derfor lavede en pasningsgaranti i kommunerne på børneområdet, skulle det jo reelt være en pasningsgaranti, så man sikrede sig, at der var plads til alle børn. Hvis man gjorde det og det kun er godt og vel halvdelen, der vil have deres børn passet, så vil jeg godt spørge

hr. Søvnald og andre gode SF-folk om, hvem der skal betale for det store overskud af pladser, der helt givet vil blive.

Jeg synes egentlig på sin vis, at det måske er lidt synd for forslaget, at jeg må sige, at vi må vende tommelfingeren nedad til det, for der er nogle gode delelementer i det, som det vil være udmærket at diskutere, men jeg synes, det skal føres mere over i den kommunale verden i stedet for at være i folketingsregi. Kommunerne har de instrumenter, der skal til for at gå ind i nogle af de ting, som det her forslag indeholder.

Men derfor kan det være meget nyttigt, at vi får det debatteret. Det kunne da også godt være, at der var nogle kommunalpolitikere, der så Folketingets forhandlinger – nu har vi jo drøftet det – og måske kunne finde nogle guldkorn i den grønne bog. Det vil jeg da håbe.

Men umiddelbart så støtter vi ikke forslaget, men jeg vil da alligevel sige, at det ikke er nogen skade til, at vi har fået en debat om det.

Villy Søvnald (SF):

Jeg vil godt sige tak for debatten. Jeg deler opfattelse med de ordførere, der siger, at det er meget nyttigt at få en debat om børns vilkår.

Der har været to gennemgående ting, synes jeg:

Fra mange partier har det været sagt, at det var mange ting, SF havde med i forslaget. Det er rigtigt. Sådan er det jo, hvis man er et ambitiøst parti. Så vil det konkret udmønte sig i, at man samler mange ting sammen. Det er vel også det, der viser sig ved de netop afsluttede forhandlinger om finansloven.

Det andet gennemgående træk er, synes jeg, at der fra partierne har været meget god vilje, men så kom der et »men« hen imod afslutningen, og så var der nogle ting, man ikke kunne medvirke i.

Jeg synes også, det er forståeligt. Det er vel også SF's rolle tit at være med til at anslå de visionære temaer, og på et tidspunkt er tiden så moden til, at de kan blive gennemført. Det gælder f.eks. de ting, der ligger i forslaget her om de svære børnesager, som jo faktisk blev gennemført i forbindelse med den aftale, der er lavet med regeringen om næste års finanslov.

Men det, der er vores ønske med den her debat, er følgende: Hvordan kan vi skabe mere sammenhæng og mere helhed i børnepolitikken? For der er nogle ting, der i øjeblikket ikke hænger godt nok sammen.